

Мѣти ъ-тѣ очи Туллинѣ пакъ замижѣхъ,
и глава-та и клюмнѣ на рамо-то.

Неда прѣклони колѣни прѣдъ Райнѣ, улови
и рѣцѣ-тѣ, и съ очи пълны слѣзи моляше и
ся да връви подирь неѣ.

— Нѣ, отговори Райна присѣчено.

Неда си затули лице-то съ рѣцѣ, загуши
плач-атъ си и излѣзе отъ одаж-тѣ Райнинѣ,
върнѣ ся пакъ, начнѣ пакъ да и ся моли, але
Райна не отговаряше нищо, само клюмаше си
главѣ-тѣ, и показваше че не ще; а нощъ-та ся
прѣхвърли. Поче вече да съвнува.

— Сичко изгубено! рече Неда, кога поглѣ-
днѣ на прозорец-атъ.

На другы-атъ день рано дойде комисъ при
Райнѣ, кола-то ся бѣше измѣчила, улови ѣ за
рѣкѣ, и каза со студенъ милкавъ гласъ, че въ
той-зи день, кога славиѣтъ голѣмѣ побѣдѣ, ко-
га цѣло царство ся радова, и тя трѣбова да
съблѣче жалны тѣ дрехы, и да ся облѣче въ
свѣтлы вѣнчалны.

— Азъ съмъ готова, отговори Райна, лице
то и поблѣднѣ като на мрътвецъ, рѣка-та и
треперѣше въ рѣцѣ-тѣ комисовы, але тя съ пакъ
гласъ рече: Азъ ще изпълнѣ тейковѣ-тѣ волѣ.